

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 272/2022
07.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Горан Стаменић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа у ..., коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Пожаревцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 732/21 од 18.03.2021. године, у седници одржаној дана 07.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 732/21 од 18.03.2021. године тако што се **ОДБИЈА** жалба тужене као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Смедереву П1 150/19 од 25.09.2020. године у ставу првом и другом изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцима солидарно накнади трошкове ревизијског поступка у укупном износу од 76.543,36 динара.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву П1 150/19 од 25.09.2020. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име трошкова превоза за долазак на посао и одлазак са посла за период од децембра 2007. године до децембра 2010. године исплати појединачне месечне новчане износе са законском затезном каматом ближе наведене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у досуђеном износу. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова парничног поступка преко износа досуђеног ставом другим изреке па до траженог износа.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 732/21 од 18.03.2021. године, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцима на име трошкова превоза за долазак на посао и одлазак са посла за период почев од децембра 2007. године до децембра 2010. године исплати износе ближе означене у ставу првом изреке првостепене пресуде и да се обавезе тужена да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу ближе наведеном у ставу другом изреке

првостепене пресуде. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова првостепеног парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 403. став 2. тачка 2) и члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд о ревизији није одлучивао на основу члана 404. Закона о парничном поступку јер је у овом случају ревизија дозвољена по члану 403. став 2. тачка 2) истог закона, који искључује примену одредби о посебној ревизији.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужилаца основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су запослени код тужене, у Министарству унутрашњих послова, Полицијска управа у У утуженом периоду тужена им није исплаћивала трошкове превоза. Тужиоци у току поступка нису доставили доказе да су фактички имали издатке по основу превоза, односно нису доставили аутобуске карте за долазак на посао и повратак кући. Висина накнаде трошкова превоза тужилаца за долазак на рад и одлазак са рада у спорном периоду и то за релације на којима су тужиоци путовали у зависности од места пребивалишта сваког тужиоца у утуженом периоду утврђена је вештачењем.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио захтеве тужилаца, док је другостепени суд преиначио пресуду и одбио тужбене захтеве, јер тужиоци као запослени нису подносили захтев за признање трошкова превоза руководиоцу органа, па како им то право није признато појединачним актом тужене, то тужиоци немају право на ову накнаду.

По оцени Врховног касационог суда, становиште другостепеног суда није правилно.

Тужиоци су државни службеници, тако да се о њиховим правима на накнаду трошкова везаних за рад одлучује на основу Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 62/06... 99/10). По члану 37. став 1. овог закона државни службеник, између осталог, има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада. Ставом 2. истог члана прописано је да се услови за накнаду трошкова, њихова висина и начин на који се остварују прописују Уредбом Владе. Уредба Владе која регулише ову материју је Уредба о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, број 98/07, пречишћен текст), којом је у члану 2. став 1. тачка 1. прописано да се државном службенику и намештенику накнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада, а чланом 3. ове Уредбе прописано је да се државном службенику и намештенику накнађују трошкови превоза за долазак на рад и за одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају.

По оцени Врховног касационог суда, право на исплату трошкова превоза није условљено подношењем захтева. Ово право запослених засновано је на цитираној одредби члана 37. Закона о платама државних службеника и намештеника и на основу члана 3. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника. Тужена је зато у обавези да тужиоцима накнади трошкове које су имали

за долазак на рад и за одлазак са рада. Право запосленог на трошкове превоза засновано је непосредно на закону и подзаконском акту, а да ли ће руководиоци органа о том праву да одлучују посебним решењем за сваког запосленог појединачно и да ли је против тог решења изјављивана жалба, није од утицаја на обавезу накнаде трошкова превоза. Имајући у виду да је тужена својим незаконитим радом (неисплаћивањем трошкова превоза у одређеном периоду) тужиоцима проузроковала штету, у обавези је да ову штету накнади на основу чл. 154. став 1. и 172. став 1. Закона о облигационим односима.

Потврђена је и одлука о трошковима првостепеног поступка имајући у виду да су исти правилно одмерени применом одредаба чланова 153. и 154. ЗПП.

Из наведених разлога на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужиоци су успели у поступку по ревизији, зато имају право на одређене трошкове ревизијског поступка у складу са чланом 153. став 1. и чланом 154. ЗПП, у укупној висини од 76.543,36 динара и то за састав ревизије 21.600,00 динара, за судску таксу на ревизију износ од 24.943,36 динара и за судску таксу на одлуку по ревизији 30.000,00 динара, све одмерено према важећој Адвокатској и Таксеној тарифи.

Из наведених разлога, на основу члана 165. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић